

BOLETIN ECLESIASTICO

DEL

Obispado de Astorga

SUMARIO: I. Epístola Apostólica.—II. Secretaría de Cámara y Gobierno: Circulares.—III. Conferencias morales para el mes de Mayo.—IV. Peregrinación.—Necrología.

EPISTOLA APOSTOLICA.

AD PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ORBIS CATHOLICI: DE FIDE CATHOLICA PER ORBEM TERRARUM PROPAGANDA.

BENEDICTUS PP. XV.

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

(Conclusión) (1).

Iam vos alloquimur, dilectissimi Nobis Filii, quotquot estis, Dominicae vineae cultores, quorum in manibus proxime posita est, cum christiana sapientiae propagatione, tot salus animarum.—Principio versetur vobis semper ante oculos excellentia magnitudoque muneris, in quod vester insumitur labor. Divinum

(1) véase el número anterior del BOLETIN ECLESIASTICO. (1)

est prorsus longeque ab humanarum rationum exiguitate remotum, quod vobis propositum est, iacentibus in mortis umbra lucem admovere et ruentibus in interitum caeli viam aperire. Intelligentes igitur vestrum unicuique dictum a Domino: *obliviscere populum tuum, et domum patris tui*, (1) memineritis non hominum debere vos imperium propagare, sed Christi, nec patriae quae hic est, sed patriae quae sursum, cives adiicere. Ac miserum sane foret, si qui ex Missionariis ita suae dignitatis immemores viderentur, ut potius de terrena patria quam de caelesti cogitarent, eiusque plus aequo studerent potentiam dilatare gloriamque super omnia extendere. Esset haec quidem apostolatus pestis teterrima, quae in Evangelii praedicatione omnes caritatis animarum nervos elideret, ipsiusque vulgo debilitaret auctoritatem. Homines enim, quantumvis barbari et immanes, satis bene intelligunt quid sibi velit, quid ab eis quaerat Missionarius, sagacissimeque odorando perspiciunt, si quid aliud, ac ipsorum spirituale bonum, expetat. Fac vero eum terrenis aliqua ex parte inservire consiliis, nec se virum undique apostolicum gerere, sed suae quoque patriae negotia procurare videri: continuo omnis eius opera in suspicionem veniet multitudini: quae quidem facile adduci poterit in eam opinionem ut christianam religionem putet propriam cuiusdam externae nationis esse, quam religionem qui amplexus sit subiecisse se tutelae imperioque civitatis externae, propriaeque civitatis ius exuisse videatur.

Magnae Nobis quidem aegritudini illa sunt de rebus Missionum commentaria, quae hisce postremis annis vulgari coepta sunt, in quibus non tam studium appa-

(1) Ps. XLIV, 11. (1)

ret Dei regnum dilatandi, quam propriae civitatis amplitudinem augendi: miramurque in eis nihil curari quantum haec abalienent a religione sancta animos ethnicorum. Haud ita Missionarius catholicus, hoc dignus nomine: sed is, perpetuo recogitans, se nequam pro sua ipsius natione, verum pro Christo legatione fungi, ita se gerat ut quilibet sine ulla dubitatione agnoscat eius ministrum religionis quae, cum omnes complectatur homines, in spiritu et veritate Deum adorantes, nulli est nationi extranea, atque *ubi non est Gentilis, et Iudaeus, circumcisio, et praeputium, Barbarus et Scythae, servus, et liber: sed omnia, et in omnibus Christus.* (1) Alterum autem per diligentem Missionario cavendum, hoc est ne alios quaestus velit facere quam animarum. Verum hac de re non attinet plura dicere. Nam quem cupiditas teneat lucri, quomodo ille divinae gloriae studebit unice, ut oportet, in eamque promovendam, alios revocans ad sanitatem, paratus erit sua omnia vitamque ipsam impendere? Accedit quod ob eam causam multum ei decederet auctoritatis apud infideles, maxime si, quod proclive factu est, studium rei quaerendae in avaritiae vitium iam abiisset; cuius quidem sordibus nihil est nec hominibus contemptibilius nec Dei regno magis indignum. Bonus igitur Evangelii propagator perstudiose in hoc etiam sequetur gentium Apostolum, cuius non solum est illa ad Timotheum hortatio: *habentes alimenta, et quibus tegamur, his contenti simus,* (2) quandoquidem usque eo laudem abstinentiae magni fecit ut, operosissimi muneris distentus curis, tamen labore et manu sibi victum compararet.

(1) *Colos.*, III, 11.

(2) *1. Tim.*, VI, 8.

Sed enim Missionario, priusquam ad apostolatum accedat, adhibenda est praeparatio diligens: quamquam quispiam dicat non esse tot rerum scientiam ei necessariam qui gentibus ab humanitate remotissimis sit Christum nuntiaturus. Nam, licet controversia esse non possit quin ad salutarem animorum conversionem plus virtutum ornamenta valeant quam litterarum, tamen si qui bono tamquam com metu doctrinae non sit instructus, multum sibi saepe sentiet deesse praesidii ad sancti ministerii fructum. Neque enim is raro et librorum copia caret et doctorum, quos consulat, consuetudine, cum tamen respondere rogantibus quidquid contra fidem obiecerint, quaestionesque dissolvere, vel perdifficiles, debeat. Ad haec, quo is se eruditorem ostendet, eo maior eius erit vulgo opinio, praesertim si in populo versabitur, apud quem in honore et in pretio sint studia doctrinae; quo quidem in genere nimium sane dedeceret veritatis nuntios a ministris errorum superari. Itaque, dum alumni sacrorum, quos Dominus advocet, ad apostolicas expeditiones rite instituentur, omnino eos in omnibus disciplinis, tum sacris tum profanis, quae Missionariis opus sint, erudiri oportebit. Id ipsum fieri, uti par est, in scholis Pontificii Collegii Urbaniani christiano nomini propagando, volumus: in quibus etiam proprium magisterium scientiae rerum, quae ad Missiones pertinent, tradendae posthac esse iubemus.

In iis vero quae Missionarius percepta et cognita habeat necesse est, praecipue est numerandus, ut apparet, sermo populi, cuius se saluti devovebit. Nec enim contentus esse debet levi quadam huius cognitione sermonis, sed tanta ut expedite atque emendate loqui possit. Siquidem omnibus, imperitis aequae ac doctis, debitor est, nec ignorat quam facile quis possit,

bene loquendo, allicere ad benevolentiam animos multitudinis. Ac praesertim explicationem doctrinae christianae non catechistis committat diligens Missionarius, sed hanc provinciam, velut sibi propriam, atque adeo ut potissimam sui numeris partem, ipse retineat, qui non est aliam ob causam missus a Deo, nisi ut Evangelium praedicaret. Eidem autem interdum continget ut, tamquam religionis sanctae nuntius et interpret, primoribus populi se sistere debeat, aut in coetus doctorum hominum invitetur: tum vero qua ratione is suam tuebitur dignitatem, si sermonis inscitia exprimere sua sensa prohibeatur? — Nos igitur hoc ipsum attendimus nuper, cum, catholici nominis apud Orientales incremento et propagationi consulentes, peculiare in Urbe studiorum domicilium instituímus, ubi qui apostolatum in iis regionibus obituri essent, gnari scientesque linguarum morumque Orientis, ceterisque praesidiis instructissimi evaderent. Quod quidem Institutum cum magnae opportunitatis Nobis videatur, hac utimur occasione ad exhortandos, quotquot sunt, moderatores religiosarum familiarum, quibus Orientales Missiones sunt demandatae, ut suos alumnos, iisdem Missionibus destinatos, ea disciplina excolendos expoliendosque curent.

At, qui se ad apostolicum munus recte accingit, unum necesse est ante omnia sibi comparet, utpote maximi momenti ac ponderis, videlicet, quod supra memoravimus, vitae sanctimoniam. Etenim homo Dei sit oportet, qui Deum praedicat; oderit peccatum, qui odisse peccatum iubet. Maxime apud infideles, qui sensu potius, quam rationibus, ducuntur, multo plus proficitur fidem exemplis praedicando quam verbis. Esto igitur Missionarius omnibus mentis animique laudibus praeditus, omnibus doctrinis excultus, omni hu-

manitate politus; nisi haec cum morum innocentia cohaereant, parum aut nihil efficacitatis habebunt ad salutem populorum, imo plurimum et ipsi et ceteris obesse possunt.

Sit ille igitur in exemplum humilis, obediens, castus, sit praecipue pius, sanctaeque orationi ac perpetuae cum Deo coniunctioni deditus, sedulo apud eum causam agens animarum: Quanto enim fuerit Deo coniunctior, tanto plus ei divinae gratiae et adiumenti impertietur. Audiatur autem Apostolum sic hortantem:

Induite vos ergo sicut electi Dei, sancti, et dilecti, viscera misericordiae, benignitatem, modestiam, patientiam (1).

Harum ope virtutum patens planusque in animos hominum est veritati aditus, quibusvis submotis impedimentis; neque enim ulla est adeo contumax voluntas quae eis facile obsistat. Ergo Missionarius, qui quidem ad similitudinem Iesu Domini flagret caritate, cum vel perditissimos ethnicorum numeret inter filios Dei, utpote eodem divini sanguinis pretio redemptos, non eorum vel inhumanitate irritatur, vel morum perversitate percellitur, non eos despicit aut fastidit, non acerbè atque dure tractat, verum omnibus christianae benignitatis officiis studet allicere, ut ad complexum Christi, Pastoris Boni, aliquando perducatur. In quo illud Scripturae Sanctae meditari consuevit: *O quam bonus, et suavis est, Domine, spiritus tuus in omnibus! Ideoque eos, qui exerrant, partibus corripis; et de quibus peccant, admones, et alloqueris, ut relicta malitia, credant in te, Domine... Tu autem dominator virtutis cum tranquillitate iudicas, et cum magna reverentia disponis nos* (2).

Quid vero est aut difficultatis aut molestiae aut discriminis, quod talem Iesu Christi legatum ab incepto re-

(1) Colos., III, 12.

(2) Sap., XII, 1-2, 48.

moretur? Nihil sane: nam, gratissimus in Deum qui se tam celso muneri destinavit, omnia quaecumque inciderint adversa et aspera ad tolerandum, labores, contumelias, inopiam, famem, mortem ipsam quamvis crudelem, magno complectitur animo, dum vel unam ex infernorum faucibus animam eripiat.

Ita affectus animatusque, Christi Domini et Apostolorum exemplo, ad suum munus fungendum fidenter Missionarius aggrediatur: sed omnem fiduciae suae rationem in Deo collocabit. Divinum est hoc totum, ut diximus, christianam propagare sapientiam, cum solius Dei sit penetrare in animos, ut et mentes splendore veritatis illustret, et voluntates igniculis virtutum inflammet, et idoneas vires homini, ad sequendum efficiendumque id quod verum bonumque cognoverit, adiiciat. Quare, nisi ministro elaboranti Dominus adfuerit, is frustra contendet. Idem nihilo minus tamen strenue pergat pro instituto contendere, auxilio nimirum fretus divinae gratiae, quae nunquam, eam roganti, defutura est.—Quo loco praeter eundae silentio non sunt mulieres, quae iam inde a rei christianae primordiis egregiam operam studiumque Evangelii praeconibus navare consueverunt. Ac dignae sunt quae praecipua cum laude hic commemorentur virgines illae Deo devotae, quae in sacris Missionibus frequentes versantur, puerorum educationi, pietatisque et beneficentiae multiplicibus institutis addictae; volumusque haec suorum commendatio meritum illis ad bene de Ecclesia sancta merendum animos addat et alacritatem. Illae autem pro certo habeant tanto suam operam fore utiliore, quanto magis suae ipsarum perfectioni spiritus studuerint.

Affari iam libet universos omnes, quicumque, magno Dei miserentis munere, verae sunt Fidei compo-

tes et innumerabilia, quae inde manant, beneficia participant. Ac primum attendant oportet quam sancta teneantur lege sacris ad infideles Missionibus opitulandi. Etenim *mandavit* (Deus) *unicuique de proximo suo* (1); quod mandatum eo quidem urget gravius, quo proximum premit maior necessitas. At vero quod genus hominum magis fraternae opis indiget, quam infidelium, qui, cum Deum ignorent, caecis effrenatisque cupiditatibus devincti, pessimam omnium, sub diabolo, serviunt servitute? Quotquot igitur his illuminandis opem pro facultate attulerint, praesertim Missionalium operam adiuvando, ii et maxima in re officii partes expleverint et grates Deo acceptissimum in modum de Fidei beneficio persolverint.

Iamvero triplicis generis sunt adiumenta quae Missionibus afferri possunt, quaeque Missionales ipsi rogare non desinunt. Primum est, quod quidem cuique praestare licet, ut propitius eis Deus invocetur. Semel iterumque iam diximus inanem atque irritum, a Missionariis insumptum, laborem fore, nisi eum divina gratia fecundarit, Paulo testante qui ait: *Ego plantavi, Appollo rigavit, sed Deus incrementum dedit* (2). Huius autem gratiae impetrandae una via est, eaque in perseverantia humilium precum consistit, nam *de omni re, quamcumque petierint, fiet illis a Patre meo* (3), dicit Dominus. Quae preces, si unquam alias, sane effectu carere non possunt in hac causa, qua nulla praestantior, nulla gratior Deo est. Quemadmodum igitur dum Israelitae cum Amalec praeliabantur, interea Moyses in summo colle divinam eis opem subla-

(1) *Eccli.*, XVII, 12.

(2) *1. Cor.*, III, 6.

(3) *Matth.*, XVIII, 19.

tis manibus impetrabat, ita Evangelii propagatoribus laboriose in vinea Domini se exercentibus omnes debent Christifideles sanctarum precationum ope suffragari. Cui quidem officio rite exsequendo cum proprie institutus sit *Apostolatus precationis* qui dicitur, eum hic vehementer bonorum universitati commendamus, optantes ut nemo se ab eius consortione absteineat, sed velint, quotquot sunt, apostolici laboris si non re at studio esse participes.

Secundo loco, Missionalium paucitati medendum est; quae cum antea non exigua esset, summa iam facta est confecto bello, ut multae Dominici agri partes a cultoribus vacent. In quo vestram praecipue, venerabiles Fratres, advocatam desideramus diligentiam; vosque rem facturi estis vestro religionis amore in primis dignam, si et in clero et in Seminario dioecetano apostolatus semina, quae quis forte sibi inesse ostenderit, studiose foveatis. Nec vos ulla species recti decipiat aut humana aliqua ratio permoveat, quasi, quod exteris Missionibus permiseritis, id de utilitate dioecesis vestrae detraxisse videamini. In locum enim unius quem dimiseritis foras, plures domi sacerdotes perutiles Deus vobis suscitabit. Qui vero Ordinibus Institutisque religiosorum praesunt exteris colentibus Missiones, oramus et obsecramus, ne ad tantum operis nisi sodalium lectissimos destinent, eos scilicet qui et vitae innocentia et devotionis ardore et animarum studio praestare videantur. Idem autem cum Missionarios suos cognoverint in aliquo populo ab impura superstitione ad christianam sapientiam traducendo feliciter esse versatos, ecclesiamque ibi satis firme fundasse, eos, ut electos milites Christi, ad aliam gentem ex diaboli manibus eripiendam transferant, et quidquid ab illis iam quaesitum Christo sit, aliis, cultura promo-

vendum in melius, haud inviti, relinquunt. Quo pacto, opimam facientes tamquam messem animarum, uberissima quoque suis familiis divinae bonitatis munera acquirunt. Denique opes et eae non ita tenues requiruntur ad Missiones tuendas, maxime cum earum necessitates ex bello in immensum creverint, tot scholis et nosocomiis et domibus hospitalibus et gratuitis rerum diribitoriis aliisque sublatis extinctis. Hic enim vero bonos omnes appellamus, ut liberales pro facultatibus existant. Nam *Qui habuerit substantiam huius mundi, et viderit fratrem suum necessitatem habere, et cluserit viscera sua ab eo; quomodo charitas Dei manet in eo?* (1). Ita quidem Ioannes Apostolus, de illis loquens qui rerum externarum necessitate premantur. At quanto est sanctius observanda caritatis lex in hac causa, cum agitur non solum ut inediae et inopiae ceterisque miseriis infinitae multitudinis subveniatur, sed etiam et in primis ut tam ingens animarum numerus e superbo Satae dominatu in filiorum Dei libertatem vindicetur? Quare illa praesertim quae in sacrarum Missionum commodum sunt instituta, adiuvari catholicorum liberalitate cupimus. Primum est Opus quod appellatur a *Propagatione Fidei*, pluries iam a decessoribus Nostris dilaudatum; ex quo ut vel maior fructuum optimorum ubertas existat in posterum, volumus sacrum Consilium christiano nomini propagando diligentissime curet. Maxime enim ex eo copiae suppetant oportet unde Missiones tum quae iam sunt conditae tum quae posthac condendae erunt, sustententur: confidimus autem non permissurum catholicum orbem ut cum alii ad errores diffundendos abundant affluentque

(1) I. Ioan., III, 17.

opibus, nostri verum disseminantes cum inopia lu-
ctentur. Alterum, quod etiam vehementer omnibus
commendamus, est *Sanctae Infantiae* Opus, cuius est
vigilare ut infidelium parvulis decedentibus baptismus
ministretur; idque eo est commendabilius, quia pueri
quoque nostri ipsum participare possunt; itaque ma-
ture intelligentes quanti sit Fidei donum, suam ope-
ram ad illud cum aliis communicandum discunt con-
ferre. Nec vero praetermittendum est *Opus Sancti Pe-
tri*, ut aiunt, quo educationi atque institutioni cleri in-
digenae Missionum consulitur.— Ad haec diligenter ob-
servari volumus quod est a decessore Nostro fel. rec.
Leone XIII praescriptum, ut in festo Epiphaniae Domi-
ni in omnibus orbis terrarum sacris aedibus stipes
«pro redimendis captivis ex Africa» corrogentur, et
quantum collectum erit pecuniae, ad S. Consilium Fi-
dei Propagandae mittatur.

Sed quo certius uberiusque optata Nostra eveniant,
debetis omnino, venerabiles Fratres, vestri cleri disci-
plinam peculiari quodam modo ad Missiones dirigere.
Vulgo enim fideles ad opitulandum hominibus aposto-
licis inclinant et propendent; vosque hac animorum
propensione sapienter utamini, ut quam maximo Mis-
sionibus sit emolumento. Scitote igitur Nos cupere,
in omnibus orbis catholici dioecesibus eam quam vo-
cant *Missionalem cleri consociationem*, institui, quae in
dicatione sit Sacri Consilii christiano nomini propa-
gando, cui quidem Sacro Consilio omnem iam huius
rei fecimus facultatem. Orta ea nuper in Italia, brevi
in alias regiones diffusa est; Nostroque studio cum
floreat, multis iam est a Nobis pontificalis indulgen-
tiae muneribus ornata. Et merito; nam eius instituto
clericorum actio optime ordinatur, cum ad iniicien-
dam christianis curam de tot ethnicorum salute, tum

ad opera ea cuiusvis generis provehenda, quae in Missionum utilitatem Apostolica haec Sedes iam probavit.

Hæc, venerabiles Fratres, de fidei catholicae toto orbe propagatione scribere ad vos habuimus. Iam vero, si suo quisque officio, uti par est, omnes satisfecerint, Missionarii foris, Christifideles domi, bona nitimur spe, futurum ut, ex maximis belli vulneribus damnisque resectae, celeriter sacrae Missiones revirescant. Atque hic, tamquam hortante Nos, ut olim Petrum, ea Domini voce: *duc in altum* (1), quanto urge-
mur paternae caritatis ardore, ut innumerabiles, qui nunc sunt, homines ad ipsius complexum adducamus. Etenim alitur vigetque semper Dei Spiritu Ecclesia; nec suo possunt effectu carere tot hominum apostolicorum studia, qui ad eam amplificandam laboraverunt adhuc et laborant. Horum autem exemplis excitati, existant subinde plurimi, qui, bonorum et pietate et munificentia suffragante, laetissimam parient Christo copiam animarum.

Faveat communibus votis Magna Dei Parens, Regina Apostolorum, Evangelii praeconibus effusionem Sancti Spiritus conciliando; cuius auspiciem et benevolentiae Nostrae testem, vobis, venerabiles Fratres, et clero populoque vestro apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die xxx novembris mcmxix, Pontificatus Nostri anno sexto.

BENEDICTUS PP. XV.

(1) *Luc.*, V, 4.

Secretaría de Cámara y Gobierno.

CIRCULARES.

I.

Se recomienda a los señores Encargados de Iglesias que durante el mes de Mayo, por lo menos los domingos y días festivos, se celebren los cultos de costumbre en honor de la Reina de las Flores. Nuestro Reverendísimo Prelado se ha dignado facultar para exponer solemnemente, durante el ejercicio, el Santísimo Sacramento, y concede 50 días de indulgencia a los fieles que a él asistan.

II.

Habiendo de reanudarse en el mes próximo las conferencias morales y litúrgicas, que están prescritas en las Constituciones sinodales, en las últimas Instrucciones pastorales de S. S.^a Il^{ma}. y en el canon 131 del Código de Derecho Canónico, se llama nuevamente la atención de todos los señores sacerdotes de la Diócesis sobre las disposiciones dictadas al efecto por el Ilustrísimo Prelado y que se publicaron en el *Boletín Eclesiástico* de 19 de Mayo de 1919, encareciendo su exacto cumplimiento.

III.

Próxima la solemnidad de Pentecostés, se recuerda al clero diocesano lo dispuesto por Su Santidad el Papa León XIII, de feliz memoria, en la Encíclica «Divinum illud» de 9 de Mayo de 1897, sobre la invocación del

Espíritu Santo en los nueve días que preceden a su festividad o durante su octava.

Astorga, 29 de Abril de 1920.

Dr. Angel Satué Lombó,

Can. Penit. Srio.

Collationes in mensem maium.

- De Ecclesia Christi. — Significatio vocabuli Ecclesiae.

- Definitio essentialis. — Ecclesiae nomina, figurae et parabolae.

- Propositio. — «Christus Ecclesiam ceu veram societatem religiosam fundavit». — Probetur: ex promissione institutionis Ecclesiae; ex facto institutionis; ex modo agendi Apostolorum, etc.

- Quid et quotuplex actus humanus, voluntarius et liber.

CASUS.

Iacobus, capellanus, ad ludum a sociis invitatus, multoties in nocte propter adversam fortunam diei suae nativitatis maledixit, atque contumeliosa verba in socios et in chartas protulit, relinquens hac ipsamet die Breviarii recitationem; valde quippe erat ira succensus ut illam pie ac devote adimplere posset. Peccavit et quidem graviter Iacobus?

QUAESTIO LITURGICA.

- De celebratione Missae. — De ingressu sacerdotis ad altare. — De principio Missae et confessione facienda. — De introitu, kyrie eleison, et gloria in excelsis. — De orationibus. — De epistola, graduali et aliis usque ad offertorium. — De offertorio et aliis usque ad canonem.

—De canone usque ad consecrationem. (Curet praeses ut aliquis ex adstantibus missam celebret absque consecratione).

II. *Qualis sit finis ultimus ac finis proximus Ecclesiae. Demonstretur responsio ex Sacra Scriptura praesertim. — Visibilitas Ecclesiae duplex: vera notio utriusque. — Errores de visibilitate Ecclesiae.*

Propositio: — «Vera Christi Ecclesia est societas essentialiter visibilis». Demonstretur.

Quid sint et metus et violentia. — An impediunt voluntarium.

CASUS.

Isidorus parochus, metu mortis qua minabatur a poenitente indisposito, sacramentum poenitentiae simulavit, et non sine scandalo fidelium sacram communionem illi porrexit. Imo per tres dies cum impiis iter faciens, simulansque non esse sacerdotem officium divinum omisit. Excusari potest in his casibus Isidorus?

QUAESTIO LITURGICA.

De canone post consecrationem usque ad orationem dominicam. — De oratione dominica et aliis usque ad factam communionem. — De communionem et orationibus post communionem dicendis. — De benedictione in fine Missae et evangelio sancti Ioannis.

PEREGRINACIÓN A ZARAGOZA, LOURDES Y ROMA

Iniciada en la Diócesis Palentina, con el beneplácito y la venia del Excmo. e Illmo. Sr. Dr. D. Ramón Barberá Boada, Obispo de Palencia.

En esta Peregrinación, se espera cumplidamente habrá de figurar en primer término la nobleza española; que, como clase social, es, entre todas las aristocracias, prototipo y modelo por su religiosidad y patriotismo. La bondad de Benedicto XV se dignó recibir ha poco tiempo en audiencia privada a la nobleza italiana, y las augustas palabras del Romano Pontífice trazaron

la misión excelsa encomendada a la nobleza en los azarosos tiempos que corremos.

¡Con qué delectación y gozo no habría de recibir la Santidad de Benedicto XV. la visita de los nobles y Grandes de España, su Nación tan predilecta y amada! Tampoco habrá de faltar a la empresa el concurso denodado, ejemplar y valeroso de la mujer católica, cuyo nombre, ahora como nunca, va unido y asociado a cuanto signifique resurgimiento del espíritu religioso y tradicional de nuestro pueblo.

Finalmente, no faltará tampoco—¡cómo ha de faltar!—la representación de las clases obreras, ya que en España las democracias sociales han sido y serán siempre genuinamente cristianas.

Con la debida oportunidad y diligencia se dará a conocer la fecha de la Peregrinación, itinerario del viaje, precio de los billetes y demás noticias de importancia e interés.

†
NECROLOGÍA.

El día 26 del corriente falleció, con la muerte de los justos, don Tomás de Barrio Losada, notario mayor del Tribunal eclesiástico del Obispado.

Desempeñó con acierto los cargos de mayordomo y catedrático del Seminario, vicesecretario de Cámara y Gobierno del Obispado, provisor y gobernador eclesiástico interino, mereciendo por su piedad, celo, laboriosidad y afabilidad en el trato el aprecio y cariño de cuantos le trataban.

Asimismo el 9 del mes pasado falleció don José M.ª Alvarez Pérez, párroco de Santa María del Tameirón, Diócesis de Orense, y oriundo de este Obispado de Astorga.

Pertenecían ambos a la Asociación Sacerdotal de Sufragios y tenían acreditado e cumplimiento de cargas. Hacen los números 420 y 421.

El Ilmo. Sr. Obispo se ha dignado conceder 50 días de indulgencia en sufragio de sus almas. (R. I. P.)